

**Onbeş Günlük
İşçi Gazetesi
Nisan 2016
Sayı: 11
Fiyatı: 1 TL**

İşbaşı

**Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!**

SİDEMİR İşçileri TBMM'den yaka paça dışarı atıldı. Meclisinizi Başınıza Çalın!

29 Mart günü Meclis'te yapılan oturuma 200 Demir Çelik işçisi de katıldı. Muhalefet vekillerinin desteklediği komisyon kurulması önerisi, iktidar milletvekillerinin red oyuyla kabul edilmedi. İşçilerin durumu protesto etmesi ile birlikte, 44 SİDEMİR işçisi hakkında tutanak tutularak, 200 işçi yaka paça Meclis dışına

çıkartıldı.

SİDEMİR işçisi, kendi oylarıyla oluşan Meclis'in, işçilere-emekçilere değil, sermayeye hizmet ettiğini, hakların sermayenin meclisinde değil, sokaklarda, fabrikalarda, örgütlü mücadeleyle alınabileceği gerçeğini de bir kez daha görmüş oldu.

Her Devlete Bir IŞİD Gerek

IŞİD, El Kaide, El Nusra, Ahrar El Şam, Boko Haram vb. örgütler hangi, iç çelişkilere (etnik, dini) dayalı olarak ortaya çıkmış olduğundan ve emperyalist amaçlar için kimin kurup yönettiğinden bağımsız olarak, uzun bir süreden beri Asya, Afrika ve Ortadoğu'da emperyalist paylaşımın bir aracı olarak kullanıldı, kullanılıyor.

Emperyalistler, hedeflerindeki devletleri bu örgütleri kullanarak istikrarsızlaştırdı, iç savaş içine sürükledi. Her bir istikrarsızlık ve kaos, yeni devletlerin istikrarsızlaştırılmasının bir adımı oldu. Ancak bütün bunlar kapitalist sistemin yaşadığı yıkıcı sarsıntıyı dindirmeye yetmedi, yetmiyor. Üzerinden sekiz yıl geçmesine rağmen, kriz derinleşme eğilimini koruyor, yoksulluk büyüyor, kapitalizmin altındaki patlayıcı yığını birikiyor ve kızışıyor. Dünyayı kana boyayan, etnik ve dinsel çelişkileri öne çıkartarak halkları birbirine kırdıran emperyalist devletlerin mevcut sarsıntıdan bugüne kadarki uygulamalarıyla çıkamayacakları netleştikçe, daha başka, daha kanlı yöntemlere başvuruyorlar.

Bugüne kadar Asya, Afrika ve Ortadoğu halklarını birbirine kırdırmak için kullanılan örgütler (IŞİD, El Kaide vb.) bugün bizzat emperyalist merkezlerde işçi sınıfının kazanımlarını yok etmek ve halkları savaşa hazırlamak için kullanılıyor. Dünyayı yeni bir emperyalist savaşa sürükleyen emperyalizm, bir dizi yöntemle uyuşturarak, etkisizleştirerek, devre dışı bıraktığı kitleleri şimdi yeniden mobilize etmek için yeni taktikler devreye sokuyor. IŞİD ve benzeri örgütler bu kez emperyalist metropollerde görev üstleniyor. Avrupa başkentlerinde birbiri ardından bombalar patlıyor; bombalar patladıkça baskı, şovenizm ve militarizm boy atıyor. Neredeyse yüzyıl sonra Avrupa işçi sınıfı yeniden sıkıyönetim ve olağanüstü halle tanışıyor. İşçi sınıfı her yandan, ekonomik, politik ve ideolojik olarak bir cenderenin

devamı sayfa 2'de

Yalancının Mumu Yatsıya Kadar!

Halil Atay

AKP'den bir göz boyama hamlesi daha; taşeron kadro dedikleri ücretlerinde bir artış olmadan, geriye dönük haklarından vazgeçmek koşuluyla, sözleşme süresinin 3 yıla çıkmasından ibaret.

Başbakan seçimde verdiğimiz sözleri tek tek tutuyoruz diye müjdeleyerek açıkladığı Taşeron işçilerin kadroya alınmasıyla ilgili "nasıl asgari ücreti 1300 lira yapacağız dedik ve yaptysak" şimdi de "1 Kasım tarihinden önce kamuda asıl ve yardımcı işlerde çalışan personelimizi kamuya alıyoruz. Dışarıda tek bir taşeron işçi kalmayacak. Emeklilik hakkını elde etmemiş olanları da kamuya alacağız" sözleri ile taşeron işçilerin kadroya geçirileceğini açıkladı.

devamı sayfa 2'de

Bu Sayıda

- Sendikal Durum Üzerine Notlar....3
- Devrimciler Gerici Sendikalara.....3
- Bilinç - Örgüt - Mücadele.....4-5
- Obama Kardeş!.....6
- Canlı Bomba ve Protestolar.....7
- ON'lar Kendilerini Düşünmediler..8
- TC.Devleti'nin "Fıtratı"9

Yalancının Mumu Yatsıya Kadar!

sayfa 1'den devam

Asgari ücret gerçekten 1300 TL mi oldu?

Hükümet asgari ücreti 1300 TL olarak açıkladı fakat asgari ücretin içerisinde asgari geçim indirimi de dahil edilmişti. Gerçek ise şöyleydi, brüt asgari ücret 1647 TL, brüt saat ücreti 7,32 TL, ve net asgari ücret ise 1177,44 TL (AĞİ hariç) AĞİ (Bekâr ve Çocuksuz kişi için) 123,53 TL Ele geçecek ücret Toplam: Net 1301 TL. Üstüne üstlük bunun 100 TL si yine işçinin kendi parası olan işsizlik fonundan karşılanıyor. Bunun da ötesinde, toplam zam 270 lira bile de-

genişleterek yardımcı işlerde çalışanları da kapsayacak hale getirdik. Dolayısıyla kamuda istihdam edeceğimiz kişileri özel sözleşmeli personel statüsünde istihdam edeceğiz. Yeni bir statü getiriyoruz. Bundan sonra kamuda özellikle yardımcı işler başta olmak üzere ihtiyaç duyulan alanlarda yeni bir özel sözleşmeli personel statüsü bu. Dolayısıyla geleceğe dönük olarak yeni bir sistem kuruyoruz. Bir defa da bu yeni sisteme mevcut çalışan işçilerin geçişini düzenliyoruz. Onun için cevap olarak burada

ları gerekiyor. Başvuru yapılan kurumlar işçinin devlet memurları için gerekli şartlara sahip olup olmadığına karar verecek işçiler güvenlik taramasından geçirilecek. Kamuya girecek işçilere sınav yapılacak, gerekli donanım ve bilgi birikimine sahip olup olmadıklarına bakılacak.

Taşeron işçileri özel sözleşmeli olabilmek için geçmişe dönük haklarından vazgeçecek, örneğin kıdem tazminatı vb. haklarını istemeyecek. Ücretlerinin değişmemesini kabul edecek, Aynı

gillen, bütün ihtiyaç maddelerine % 30 civarında zam yapılmış ve verilen zamdan fazlası geri alınmıştır. Bu da Sermaye düzeninin hükümeti olan AKP hükümetinin sözlerini nasıl tuttuğunu açıkça göstermektedir. Asgari ücrette bu oyunları oynayan gerçekten taşeron işçileri kadroya alır mı?

Taşeron işçiler gerçekten kadroya mı alınıyor?

Hükümetin başının açıklamaları gerçek miydi, bütün bu büyü sözlerle kitlenin gözünün içine baka baka söylenenler gerçek olabilir miydi? Hele de hükümet arka arkaya gelen saldırılarla bütün çalışanların çalışma koşullarını taşeronlaştırmaya çalışırken taşeron işçiler kadroya mı alınıyordu? Bakan Ağbal söyledikleriyle bunun kocaman bir yalan olduğunu ortaya koydu.

Yalan ortaya çıktı: Taşeron işçiye kadro yok sözleşme var.

Sermayenin Maliye Bakanı Naci Ağbal, Başbakanı Ahmet Davutoğlu'nun "Biz söz verdik mi böyle söz veririz. Kamuda çalışan tüm taşeron işçilere kadro verildi" sözleri ile umutlandığı işçilere gerçeğin öyle olmadığını söylenenin aldatmacadan ibaret olduğunu, "Biz Maliye Bakanlığı olarak kamuda çalışan işçiler için Bakanlar Kurulu kararı çalışması yaptık. O dönemde de kamuda çalışan personel sayılarına ilişkin verileri derledik. Bugün 720 bin olarak ifade ettiğimiz sayılar kurumlardan aldığımız verilere dayanıyor. Bu kanuni düzenleme bu personeli kapsıyor. Biz seçim beyannamemizde ve hükümet programımızda asıl işlerde çalışan personeli kamuya alacağız dedik ama bunu

kışileri kamuya alıyoruz ama almış olduğumuz statü özel sözleşmeli personel statüsü olacak" diyerek açıkladı.

Gerçek taşeron işçisi söylenenin 3-4 katı

Büyük sermayenin AKP hükümeti döneminde taşeron işçiliği 400 binlerden 3 milyona yakın bir rakama çıktı. Hal böyleyken sanki taşeron çalışma sistemini kendisi yaratmamış gibi AKP seçimlere giderken taşeron kadro verileceği sözlerine sarıldı. Ve şimdi sadece asıl işlerde ve ona bağlı yardımcı işlerde çalışanların bir kısmını "özel statülü sözleşmeli personel" olarak işe alacağını duyuruyor. Yine bakanın söylediği rakamlara bakılınca bu sayı asıl işlerde çalışan 150-200 bin işçiye ve yan işlerde çalışanlarla birlikte yaklaşık 720 binişçiyi kapsıyor gibi görünüyor. Belediyelerde çalışan taşeron işçilerini kapsamadığı gibi bir çok başka sınırlamayı da kendi içinde barındıracak gibi görünüyor.

Sınırlamalar ya da taşeron bile sayılmayan işçiler

Düzenleme kamuda çalışan 720 bin taşeron işçisini kapsıyor. Belediyelerde ve özel idarelerde çalışan taşeron işçiler buna dahil değil, kendi kurumlarında mevcut koşullarda çalışmaya devam edecekler, "özel statülü sözleşmeli personel" bile olamayacaklar. 1 kasım 2015 ten önce işe giren, halen çalışan taşeron işçileri 12 ay boyunca tam zamanlı olarak çalışıyorsa bu özel sözleşmeli statüden yararlanabilecek. Kısmi zamanlı çalışanlar, geçici süreyle çalışanlar bu kapsama alınmayacak.

Yasa çıkar çıkmaz bu işçiler kapsama girmeyecek, 1 ay içerisinde başvurma-

ücreti almayı kabullenecek. Aynı işi yapmaya devam edecek, mali hakları memurların toplu sözleşmesi ile belirlenebilecek. Sözleşmeleri üç yılda bir değerlendirilmeye alınacak, sözleşmeleri yenilenenler çalışmaya devam edecek.

Henüz yasal düzenleme yapılmadığı için şu anda ortada somut bir şey yok. Bir iki haftaya kadar meclise getirip yasallaştırmaya çalışacaklar.

Yapılması düşünülen çalışmalar kazanılmış hakların kaybı ve kiralık işçiliğin kabulüdür.

Taşeronu kaldırıyoruz sözleri nasıl büyük bir yalandan oluşuyorsa, diğer düzenlemelerinde hepsi gerçek anlamda işçi sınıfının iş ve yaşam koşullarında bir iyileşme değil gerileme getirecek düzenlemelerdir. Yasallaştığı zaman bunları çok daha net göreceğiz. Özellikle geçmişte işçiler mahkemeye başvurup kıdem tazminatı vb haklarını alma hakkı kazanabiliyordu. Yasa yürürlüğe girdiğinde işçiler hem mahkemeye başvurma hakkını kaybedecek, hem de kazandıkları bu hakları da kaybedilmiş olacak.

İşçi sınıfının geleceği AKP nin iki duvarında değil kendi sınıf örgütlerindedir.

Sermaye düzeni işçi sınıfına geleceğiniz bizim elimizdedir izlenimi yaratarak mücadele dışına çıkartmaya çalışıyor. Buna cevabımız; geleceğimiz sermaye sahiplerinin değil kendi elimizdedir, kendi örgütlü gücümüzde ve birliğimizdedir. Tam ve kalıcı haklarımızı ancak birleşir ve militanca mücadele edersek alırız.

Dünyayı istiyoruz kırıntı değil.

sayfa 1'den devam

Her Devlete Bir İŞİD Gerek

içerisine sokuluyor. Korkutulan, militarize edilen kitleler emperyalist politikaları, savaşı gözleri kapalı destekler hale getiriliyor. Senaryo tekrarlandıkça hem işçi sınıfının ekonomik siyasi haklarını ortadan kaldıran önlemler devreye sokuluyor, hem de işçi sınıfının, kitlelerin burjuvaziye tabi olması perçinlenmeye çalışılıyor.

Türk burjuvazisi de İŞİD ve benzeri örgütleri kendi bölgesel hedefleri için kullanmaktadır . T.C.'nin İŞİD ve benzeri örgütlerle ilişkisi başlangıçta iki önemli stratejik hedefi içeriyordu. Birincisi, oluşacak istikrarsızlık ve kaostan yararlanarak bölgesel bir güç olmak, bölgede bir "arka bahçe" yaratmak ve bu yolla emperyalist paylaşımdan nasip lenmek; ikincisi, kaostan yararlanarak bir türlü dize getiremediği Kürt ulusal mücadelesini, Kürt halkını imhaya tabi tutarak sonuçlandırmaktı. Özellikle Rusya'nın bölgeye yerleşmesi ve ABD ile T.C. arasındaki çelişkilerin su yüzüne çıkmasıyla birlikte bu iki stratejik hedefin birincisi uygulanabilirlik özelliğini tümüyle yitirmiştir. Bu gelişmenin sonucu olarak Türk devletinin hedefi Kürt imhası olarak tekleşmiştir. Bugün TC ile İŞİD ve benzeri örgütler arasındaki ilişkiyi belirleyen temel hedef Kürt halkının imhasıdır. İŞİD'in Türkiye'de gerçekleştirdiği bombalamalar (Suruç, Diyarbakır, Ankara, İstanbul) tümüyle bu hedefe yöneliktir. T.C., İŞİD bombalarını hem Suriye hem de Türkiye'de Kürt halkının imhası için kullanılmaktadır.

Görüldüğü gibi dünya burjuvazisinin izlediği politika birbirine bağlı iki hedefe yöneliktir. Birincisi, bölgesel savaşlarla savuşturulamayacağı açığa çıkan bir dünya savaşına hazırlanmak, ki bu hazırlık bir yandan silahlanma yarışı, öte yandan da kitlelerin savaşa hazırlanması olarak sürdürülüyor; ikincisi, işçi sınıfından gelebilecek bir başkaldırıyı önceden önlemek, işçi sınıfını ekonomik politik ve ideolojik bir cendereye hapsedmek. Burjuvazi bu iki hedefe yönelik olarak dünya çapında hummalı bir faaliyet yürütüyor. İŞİD ve benzeri örgütler bu faaliyetin önemli bir parçasını oluşturuyor. Bu faaliyette her devlet kendi İŞİD'i ile yer alıyor. Bombalar patlıyor. Korku büyütülüyor. Şovenizm azıyor. Haklar gasp ediliyor. Yasalar değişiyor. Kitleler burjuva politikaya ram ediliyor.

Ancak bütün bu çabalar kapitalizmin işleyişini engellemeye muktedir değildir. Kriz ve savaş kaçınılmaz bir biçimde devrimi de beraberinde getirecektir. Tarihi deneyim, bunu kanıtıyor. Görev gelmekte olanı beklemek değil, gelmekte olana hazırlanmaktır.

Tarihsel deneyim, devrimci hazırlıkla buluşmayan hiçbir başkaldırının zaferle sonuçlanamayacağını kanıtıyor. Dünyanın bugünkü halinde bir başkaldırının mayalanması ne kadar kaçınılmazsa, zafer için devrimci hazırlık da o ölçüde bir zorunluluktur.

Sendikal Durum Üzerine Notlar

Tahir Ozan

Bugün Türkiye’deki sendikal örgütlenme biri dış öteki iç olmak üzere iki önemli karşı etki altında şekilleniyor. Dış etkiyi, devletin sendikalar üzerindeki denetimi oluşturuyor. Bu etki çok yönlü olarak gerçekleşiyor. Devlet doğrudan sendikal mücadeleye taraf durumundadır; elindeki olanaklarla hangi sendikanın yaşayacağına, hangisinin yok olacağına, hangi sendikanın toplu sözleşme imza-layacağına karar veriyor. Bu alanda ülke barajı, sendikaların üzerinde bir denetim bir kontrol meka-nizması işlevini görüyor. En başta devlet ülke barajı yasasına dayanarak ve bu yasayı sürekli olarak değiştirerek sendikalar arasında rekabeti körüklüyor. Devlet kendi denetiminde bir sendikal hareket yaratmak için elindeki bütün araçları devreye sokuyor, sendikal işçi sayısı ve iş kolları sürekli değiştirilerek, istenmeyen sendikaların baraj altında kalmasını sağlıyor. Baraj, sendikaları yok etme ya da denetim altına almanın bir aracı olarak kullanılıyor. Bunun en son örneğini Dev - Sağlık -İş sen-dikası yaşadı. İş kolu barajını aştığını düşündüğü sırada bir anda iş koluna giren sektörlerin bakanlık tarafından değiştirilmesi sonucu üye sayısının önemli bir bölümünü kaybetti ve yeniden baraj soru-nuyla karşı karşıya

kaldı. Aynı sorunu benzer bir biçimde Gıda-İş ve Limter-İş sendikaları yaşadı. Devlet Baraj yasasını hem sendikacıları devşirmenin, hem de sendikal mücadeleyi. etkisizleştirme-nin aracı olarak kullanıyor. Çünkü barajı geçemeyen sendikalar TİS bağlayamaz. TİS yapamayan sendikalar ise kendilerine üye olan işçilerden aidat toplayamaz ve örgütlenme sürecinde kullanacağı önemli bir gelirden yoksun kalmış olur. Baraj altı kalmak endişesi, sendikaların üye sayılarındaki erimeyi de beraberinde getirmektedir. Gerçek ya da fiili olarak iş yeri örgütlülüğünün olmadığı iş-yerlerinde sendika formel bir işlev görmekte, işverenin verdiklerine razı olmakta, sendikal işçi ile sendikasız işçi arasındaki ayırımın olabildiğince incelmesine neden olmaktadır. Erime-nin bu koşul-larda oldukça hızlı olacağını düşünmemek için bir neden yok gibidir. Bu tür işyerlerindeki işçiler, daha birkaç yıl önce yaşanan Billur Tuz fabrikası direnişinde görüldüğü üzere çoğunlukla başka bir sendikaya geçmek yerine, sendikasız kalmayı daha çok tercih etmektedirler.

Bunların yetmediği durumlarda, grev yasakları devreye giriyor. En küçük bir hak arama mücade-lesi, sendikalaşma girişimi polis copu, biber gazı ve tutuklamalarla karşılık buluyor.

İşverenler bu süreçte devletin yönlen-dirmesinin başarısız kaldığı durumlar-da devreye giriyor. Sendikal mücade-le-nin başını çeken işçiler işten atılarak sendikal mücadele dumura uğrattılıyor. Bunlar yetmeyince dev-letin başka bir kurumu, mahkemeler devreye giriyor. Örgütlenme sürecine kapitalist tarafından ya-pılan itirazlar, uzun mahkeme süreçleri sonucu, neredeyse yıllar sonra sonuçlanıyor. İşten atılmalara karşı açılan davalarda da aynı durum söz konusudur. Böylece sendikal mücadele mahkemeler tara-findan da kesintiye uğrattılıyor.

İç faktörleri ise sendikaların bugünkü durumu oluşturuyor. Bugün sendikacılık bir mücadele alanı olmaktan çıkmış, bir meslek haline almıştır. Bugün bir sendikacının yerinde durması iki önemli faktöre bağlıdır; birincisi, işçilerin mücadelesini en alt sınıra çeken işten atılma korkusudur. Bu korku işçilerin hem kapitalistlere karşı, hem kendi koltuğunu korumak üzere kapitalistlerin istediği gibi davranan sendikacılara, hem de siyasi iktidara karşı mücadelesini körelten en önemli faktörlerin başında gelmektedir. Bursa metal işçilerinin eylemlerinde işverenlerin sendikayı işten atılmalarla kurtarması, işten atılmaların işçi mücadele-sindeki rolünü göstermektedir.

İkincisi mevcut sendikal yasalardır. 6356 sayılı Sendikalar yasasına göre işçiler, işyerinde yapılan seçimle temsilci olmazlar, işçiler sendika yönetimleri tarafından atanarak temsilci olabilirler. Delegelerin belirlenmesi de bu atanmış temsilcilerin yürüteceği çalışma üzerinden belirlenir. Bu durumda sendika içerisinde muhalif olan herhangi bir eğilimin muhalefeti açıktan yürütmesi müm-kün değildir. Eğer açıktan yürüten bir muhalefet varsa, bu durumda seçim yapılsa dahi (bir kısım sendika seçim yapmaktadır. Ancak atama hakkını uhdesinde tutmaktadır) bu muhalefetin atanma-yacağı kesin gibidir. Atanmış delegeler üzerinden belirlenmiş genel kurulda ise, var olan yöneticilerin yeniden seçildikleri, çok nadir olarak da, genelde ölüm ya da emeklilik durumunda görevlerini bıraktıkları bilinmektedir. Devlet bu sendika yasası ile hem kendi sendikasını seçiyor, sınıf içinden sendikacı devşiriyor, hem de seçilen sendikacıyı ömür boyu koruma altına alıyor.

Görüldüğü gibi işçi sınıfının sendikal mücadelesi çok yönlü bir kısıkaç altındadır. Bu biliniyor. Üzerinde durulması gereken esas sorun ise işçi sınıfının bu kısıkaçtan nasıl kurtulacağı sorusudur. bu soruya gelecek sayılarımızdaki yazılarımızla cevap bulmaya çalışacağız.

Devrimciler Gerici Sendikalara Girip Mücadele Etmeli midirler?*-I

Kapitalizm, zorunlu olarak, bir yandan işçiler arasında yüzyıllar içinde yerleşmiş olan eski mesleki ve lonca ayrımlarını sosyalizme miras bırakırken, öte yandan (sadece tek zanaat ve meslek kuruluşları değil, bütün sanayiye kucaklayan) daha geniş sanayi sendikaları haline gelebilmeleri için, yılların ve yılların geçmesi gereken sendikaları da miras bırakmıştır. Bu sanayi sendikalarının aracılığıyla, ilerde, insanlar arasındaki işbölümü ortadan kaldırılacaktır; her yönden gelişmiş evrensel bir hazırlıktan geçmiş ve her şeyi yapabilen insanların eğitime, öğretimine ve şekillenmesine geçilecektir.

Sendikalar, kapitalizmin gelişmesinin başlangıcında işçi sınıfına pek büyük bir ilerleme sağladılar; bu örgütler, işçilerin dağınık ve güçsüz durumuna son verip onların ilk sınıf gruplaşmalarını gerçekleştirdiler. Proleterlerin en yüksek sınıf bileşmesi biçimi, proletaryanın devrimci partisi gelişmeye başladığı zaman (ki bu parti önderleri, sınıfı ve yığınları homojen ve bölünmez bir bütün içinde birbirine bağlamayı başarmadan böyle bir ada layık olamaz), sendikalar kaçınılmaz olarak bazı gerici özellikler: bir çeşit meslek örgütü dar görüşlülüğü, siyaset dışı kalma eğilimi, rutinlere saplanma vb. eğilimi göstermeye, başladılar. Ama dünyanın hiçbir yerinde proletaryanın gelişmesi. Sendikalar olmadan, sendikaların ve işçi sınıfının partisinin karşılıklı eylemi olmadan gerçekleş-

memiştir ve gerçekleşemez. (sayfa 47)

Rusya’dan daha ileri olan ülkelerdeki sendikalarda, belirli bir gerici zihniyet bizdekinden daha güçlü olarak belirdi ve belirmesi de kaçınılmazdı. Rusya’da, Menşevikler, bu lonca dar görüşlülüğü, mesleki ve oportünist bencillik yüzünden sendikalarda bir destek sağlamışlardı (ve şimdi bile az sayıda bazı sendikalarda böyle bir desteğe kısmen sahiptirler). Batının Menşevikleri sendikalarda daha derinden “kök salmışlardır”, ve bu ülkelerde bizdekinden daha güçlü, dar görüşlü, bencil, yüreksiz, çıkarıcı küçük-burjuva ve emperyalist zihniyetli, emperyalizmin satın aldığı, ahlaksız bir “işçi aristokrasisi” ortaya çıkmıştır. Bu, tartışma götürmez Gompers’lere karşı, Batı Avrupa’da Jouhaux, Henderson, Merrheim, Legien ve şürekasına karşı mücadele, siyasi ve toplumsal bakımdan tam olarak benzerleri bir tip olan bizim Menşeviklerimize karşı mücadeleden çok daha (sayfa 48) zordur. Bu mücadele, amansız bir mücadele olacaktır ve mücadeleyi bizim yaptığımız gibi oportünizmin ve sosyal-şovenizmin ıslah olmaz liderlerinin ipliğini tam olarak pazara çıkarana ve böylelerini sendikalardan kovana dek sürdürülmelidir. Bu mücadele belirli bir noktaya vardırılmadan siyasi iktidarı elde etmek olanaksızdır (ve bu yapılmadan iktidarı alma yolunda bir çaba gösterilmemelidir de); ve bu, her yerde bir değildir, mücadelenin hangi dereceye kadar vardırılabileceğini,

ancak her ülkenin proletaryasının aklı başında, tecrübeli ve yetkili siyasi yöneticileri tayin edeceklerdir. (sayfa 49)

Ama biz, mücadeleyi, “işçi aristokrasisi”ne karşı mücadeleyi, işçi yığınları adına, bu yığınları kendi tarafımıza kazanmak için yaparız: işçi sınıfını kendi yanımıza çekmek için oportünist ve sosyal-şoven liderlerle savaşıyoruz. Bu kadar açık ve belli bir ilkel gerçeği görmemek saçmalık olur. Sendika yönetici çevrelerinin gerici ve karşı-devrimci zihniyetinden, komünistlerin sendikalardan çıkmaları gerektiği!! ve sendikalarda çalışılmaması!! sonucuna varan ve kendi k e ş i f l e r i!! olan yeni işçi örgüt biçimleri yaratmak isteyen “sol” Alman komünistleri işte bu hatayı işliyorlar. Bu, burjuvaziye hizmet etmeye eşit, affedilmez bir saçmalıktır. Çünkü, bizim Menşeviklerimiz olsun, sendikalardaki bütün oportünist sosyal-şoven ve Kautskici liderler olsun, (bizim, Menşevikler (sayfa 49) için her zaman dediğimiz gibi) “işçi sınıfının içinde burjuvazinin ajanları”ndan, ya da Daniel de Léone’un Amerikalı taraftarlarının güzel ve son derece doğru deyişiyle “kapitalist sınıfın işçi kahyaları”ndan (labour lieutenants of the capitalist class) başka bir şey değildir. Gerici sendikalarda çalışmamak demek, gerektiği kadar gelişmemiş olan ya da henüz geri olan işçi yığınlarını, gerici liderlerin etkisine, burjuvazi ajanlarının, aristokrat işçilerin ya da “burjuvalaşmış işçilerin” etkisine terk etmek demektir (bu

konuyla ilgili Engels’in Marx’a İngiliz işçilerinin durumuyla ilgili mektubuna başvurunuz, 1858 [19]). (sayfa 50)

Komünistlerin gerici sendikalara katılmamasını savunan gülünç “teori”, “sol” komünistlerin “yığınlar” üzerinde etki sorununu nasıl hafiflikle ele aldıklarını ve bu yüzden “yığınlar” kelimesini nasıl kötüye kullandıklarını gösterir: “Yığınlara” yardımcı olabilmek için, onların sevgisini kazanabilmek için, davaya katılmalarını ve desteklerini sağlayabilmek için, oportünist ve sosyal-şoven olarak, çoğunlukla —doğrudan doğruya ya da dolaylı olarak— burjuvaziyle ve polisle bağlantıları olan “liderlerin” önümüze çıkacakları güçlüklerden, başvuracakları hilelerden, kuracakları tuzaklardan, hakaretlerden, baskılardan yılmamak gerekir. Ve mutlaka yığınların olduğu yerde çalışmak gerekir. Asıl, kurumlarda, derneklerde, örgütlerde, proleter ya da yarı-proleter yığınların bulunduğu her yerde (bunlar en gerici eğilimde olsalar bile) yöntemli, azimli, inatçı, ve sabırlı bir bilinçlendirme çalışmasıyla bütün fedakarlıkları göze almak, en büyük engelleri göğüslemeyi bilmek gerekir. Sendikalar ve (bazı durumlarda) işçi kooperatifleri ise, yığınların bulunduğu örgütlerin ta kendileridirler. (sayfa 50)

*Lenin Sol Komünizm bir “Çocukluk Hastalığı” Sol yay

İnşaat İşçileri

Türkiye’de meydana gelen iş cinayetlerinde sektör olarak inşaat sektörü birinci sırayı her zaman koruyor. Hiçbir meslek sahibi olmayanların çalışabildiği, iki saatlik sözde eğitimlerle 30-40-50 katlı binalarda çalışmaya başlayan işçilerin hemen her gün bir ölüm haberiyle karşılaşıyoruz.

İnşaat sektöründe bugün devam eden canlılık, doğal olarak tüm işsizleri de çevresinde topluyor. Olumsuz koşullarda çalışmaya zorluyor. 29 Mart’ta Avcılar’da bir inşaatın 24. katından düşen 31 yaşındaki Adem Bubaca yaşamını yitirdi. Şantiyede çalışan Adem Bubaca’nın arkadaşları, iş güvenlikleri olmadığı gerekçesiyle durumu protesto ettiler. 200 işçi cinayet sonrası TEM otoyoluna giderek, her iki istikamette yolu kestiler. Olaydan hemen sonra yetkililere haber verdikleri halde, arkadaşlarının cenazesinin üç saat yerde bekletilmesine isyan eden işçiler, polisin müdahalesi ile eylemlerine son verdiler.

Beşiktaş Belediyesi

İktidar partisi taşeron yasası ile ilgili seçim vaadini yerine getireceğim diye türlü dalavereler çevirirken, ana muhalefet partisi CHP de, seçim meydanlarında “taşeronluğu kaldıracağım” vaadlerini aynı dalaverelerle ortaya koyuyor.

CHP’li Beşiktaş Belediyesi’nde çalışan taşeron işçiler, taşeron firma Alfa-tekte’in işçilere ücretlerini düşürecek ve bir takım haklarını ellerinden alacak bir sözleşme dayatması üzerine eyleme geçmişlerdi. Eylemi örgütlediği öne sürülen 9 işçi de işten atıldı. İşten atılan arkadaşlarının işe geri alınması için 23 Mart’ta

iş bırakan 400 taşeron işçi, çevik kuvvet polisinin baskısı sonucunda eylemlerine son vermek zorunda kaldı. Eylem sırasında bazı işçilerin gözaltına alındığı ve sendikalaşma faaliyetlerine son vermeleri konusunda baskı uygulandığı, işçiler tarafından dile getirildi. Eylem alanına gelerek işçilerle konuşan Belediye Başkanı Murat Hazinesar “Bende geri vites yok” diyerek, atılan işçilerin geri alınmayacağını dile getirdi. Belediye Başkanı’nın ifade biçimi, CHP’nin de vitesleri, işçinin değil sermayenin çıkarına kullandığı gerçeğini ortaya koyuyor.

Dev Sağlık-İş:

Devrimci Sağlık-İş Sendikası’na üye işçilerin, 27 Mart günü Beşiktaş’ta, hükümetin kadro yalanına ve kıdem tazminatına yönelik saldırılarına karşı yapacağı yürüyüşe polis saldırdı. Saldırı sonrasında 6 sağlık işçisi gözaltına alındı. Daha sonra Beşiktaş Kartal Heykeli önünde yapılan basın açıklamasında konuşan sağlık işçisi Güllü Hanoğlu “ Seçimlerde taşeron işçilere kadro sözü veren hükümet, işçileri oyalıyor. Başbakan ve Maliye Bakanı’nın açıklamalarından da anlaşıldığı gibi, ortada bir kadro ve güvence olmadığı açıktır. Kadro yok, iş güvencesi yok, hak yok, kıdem tazminatı başta olmak üzere, tüm kazanılmış haklarımız gasp edilmeye çalışılıyor. Yapılması gereken açık ve nettir. Yıllardır verdiğimiz mücadele ile kazandığımız mahkeme kararlarının gereği yapılmalı. Kamudaki taşeron işçiler, tüm kazanılmış hakları ile daimi işçi kadrosuna geçirilmeli. Sendika ve toplu sözleşme hakkı güvence altına alınmalı.” dedi.

SİDEMİR

Sivas Demir Çelik İşletmesi’nde çalışan işçiler, yaklaşık 8 aydır ödenmeyen ücretleri için çeşitli eylemler gerçekleştirerek, haklı taleplerini ve seslerini duyurmaya çalıştılar. Çalışan 650 işçi, kıdem tazminatları ve geçmişe dönük ücret alacakları ödenmeden işlerine son verildi.

Sendikalı olmalarına rağmen, mevcut sendikal anlayışın çıkmazında sıkışan işçiler hak ettiklerini almak adına, kendilerine hayatları boyunca bir güvence olarak sunulan demokrasinin mabedi “Meclis”e gittiler. Demokrasinin teminatı olarak görülen ana muhalefet partisi CHP’nin “iyi polis” rolüyle konuyu araştırmak adına bir komisyon kurulması önerisini Meclis’e getireceği söylemi, işçileri az da olsa

umutlandırmıştı. 29 Mart günü Meclis’te yapılan oturuma 200 Demir Çelik işçisi de katıldı. Muhalefet vekillerinin desteklediği komisyon kurulması önerisi, iktidar milletvekillerinin red oyuyla kabul edilmedi. İşçilerin durumu protesto etmesi ile birlikte, 44 SİDEMİR işçisi hakkında tutanak tutularak, 200 işçi yaka paça Meclis dışına çıkartıldı.

SİDEMİR işçisi, kendi oylarıyla oluşan Meclis’in, işçilere-emekçilere değil, sermayeye hizmet ettiğini, hakların sermayenin meclisinde değil, sokaklarda, fabrikalarda, örgütlü mücadeleyle alınabileceği gerçeğini de bir kez daha görmüş oldu.

SİDEMİR işçisinin Meclis’e gidişi kendileri açısından bir kazanımla sonuçlanmasa bile, burjuva demokrasisinin gerçek yüzünü ortaya koyan, sınıf mücadelesi açısından önemli bir pratiktir.

Dünyada İşçi Eylemleri

Emperyalist-kapitalist sistem, bir taraftan silahlanma yarışına hız vererek büyük savaş hazırlıkları yaparken, her kapitalist ülke de böyle bir savaşa güçlü bir ekonomiyle girmek için işçileri, emekçileri ekonomik abluka altına almış durumda. Hemen hemen

tüm kapitalist ülkeler, işçilerin kazanılmış haklarına saldırmanın yanında, çıkarttıkları yeni yasalarla da yoksulluğu bir kat daha artırıyor. Tüm dünyada sermayenin bu saldırılarına işçiler grevlerle, sokak eylemlilikleriyle karşı durmaya çalışıyor.

Fransa'nın birçok şehrinde Mart ayı boyunca devam eden gösterilerde, 90 lisenin barikatlarla kapatıldığı, birçok liseli ve üniversiteli öğrencinin polisle çatışmaya girdiği basında yer alıyor. Sendika ve öğrencilerin tüm protestolarına rağmen yeni iş yasası 24 Mart'ta kabul edildi. Hükümet bu yasayı %10'un üzerindeki işsizlik sorununu aşmak için çıkarttığını söylerken, sendikalar ve öğrenciler yeni yasayla şirketlerin kârlarını artırma olanağı bulacağını, işçilere esnek çalışma koşullarını getireceğini, işverenlerin işçileri kolayca işten atabileceğini, tazminatların düşürüleceğini, fazla mesai dayatmalarının geleceğini, dolayısıyla bu yasanın geri çekil-

lip, ücretlerin yükseltilmesini ve daha iyi çalışma koşullarının oluşturulmasını talep ettiler.

Sendikalar ve öğrenciler, bu taleplerinin hükümet tarafından dikkate alınmaması üzerine, daha önce açıkladıkları 31 Mart "genel grev" kararına uyarak sokaklara çıktılar. 1.2 milyon kişinin katıldığı söylenen eylemlerde, Fransa'nın

266 ayrı noktasında protesto gösterileri yapıldı. Birçok şehirde 31 Mart günü, toplu taşımının, okul ve hastanelerin, havaalanlarının grevden etkilendiği, yine birçok şehirde polisle çatışmaların yaşandığı ve tutuklamaların meydana geldiği, cadde ve sokaklara öğrenciler tarafından çöp konteynerleriyle bariyerler kurulduğu görüldü.

Güney Kore

Tüm dünyada olduğu gibi Güney Kore'de de hükümet işçilerin, emekçilerin yaşam koşullarını ağırlaştıran, sömürü derecesini artıran yeni iş yasalarını yürürlüğe koyuyor. Bu uygulamalara her karşı duruşu da terör eylemi ilan ederek, yasaları da aynı zamanda çıkartıyor.

Türkiye'de yürürlükte olan, gösterilerde maske takılmasını yasaklamak gibi anti terör yasaları ardı ardına yürürlüğe sokuluyor. Kasım 2015'te yapılan gös-

terilerden sonra, isyana teşvik suçundan tutuklanan Güney Kore İşçi Sendikaları Konfederasyonu lideri Han Sangg-yun'dan sonra, hükümetin işçi hareketine ve tüm muhalefete yönelik baskıcı uygulamaları artarak sürüyor. Hükümetin işçilere ve emekçilere yönelik saldırıları sürerken, işçiler Seul sokaklarını eylem alanına dönüştürüyor. 26 Mart günü 6 bin kişinin katıldığı eylemde işçiler, Park Geun-hye hükümetinin politikalarını protesto ederken, yaklaşan seçimlerde hükümetin emek düşmanı politikalarına karşı halkı örgütlenmeye çağırıyorlar.

Şili

23 Mart'ta Santiago sokaklarında işçi ve öğrencilerin katıldığı bir eylem gerçekleştirildi. CUT İşçi Federasyonunun çağrısıyla sokaklara çıkan binlerce kişi, özel emeklilik yasasının kaldırılması, sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesi, daha adil bir çalışma yasasının yürürlüğe girmesi taleplerini dile getirdiler. Geniş bir katılımıla gerçekleştirilen eylemde, işçi federasyonu CUT, daha önce tasarı olarak sunulan toplu sözleşme ve sendikal haklarda iyileştirme getiren yasanın, işçilerin aleyhine değiştirilerek yürürlüğe sokulmasını kabul etmediklerini, yasanın ilk haliyle yürürlüğe sokulmasını talep ettiler.

Eylem sırasında polisin eylemcilere saldırdığı, birçok kişinin eylem sırasında gözaltına alındığı haber kanallarında yer alıyor.

Kolombiya

20 Mart günü Genel İş Konfederasyonu'nun çağrısı ile 15 bin kişinin katıldığı bir eylem gerçekleştirildi. Başkent Bogota'da yapılan yürüyüşte, polisle eylemciler arasında çıkan çatışmalarda birçok kişi tutuklandı. Üniversitelerdeki bütçe sıkıntıları, ulaşım yapılan zamlar ve gıda fiyatlarındaki artışlar işçileri, öğrencileri ve emekçileri sokağa döktü. Haber kanallarında eylemin, Kolombiya'da bu yıl gerçekleştirilen en büyük eylem olduğu bilgisi yer alırken, eylemin Başkan Santos'un yürüttüğü özelleştirme politikalarına, ülkedeki paramiliter güçlerin, solcuları ve tüm muhalefeti hedef almasına karşı bir duruş olduğu belirtiliyor.

Obama Kardeş!

İspanya kralları bize sömürünün, ülkenin birçok yerinde izleri havadan görülebilen aşağılayıcı ve utanç verici bir biçimini, ayak izleri, nehirlerin kumlarında altın arayanlara tahsis edilmiş arazilerde kalmış olan istilacıları ve efendileri getirdiler. (...)

Kübalıların Jose Martí örneğine sahip olma ayrıcalığına rağmen, hiçbirimiz, devrimci bir toplumda üstlenmememiz gereken rol için tasarlanmış değiliz. Hatta, kendime soruyorum; o (José Martí), ” Benim için zamanı geldi” diyerek atını İspanyol güçlerinin üzerine sürdüğünde ölmek zorunda mıydı ? ya da Dos Ríos’da ölmesi mi gerekiyordu ? O Amerika Birleşik Devletleri’ne dönmek istemiyordu ve kimse onu döndüremezdi. Birisi onun günlüğünden bazı sayfaları yırtmış. Kuşkusuz vicdansız bir komplocunun işi olan bu hainliğin sorumluluğunu kim taşır? Liderler arasındaki farklar biliniyordu ama disiplinsizlik, asla. Şanlı Siyah lider Antonio Maceo “ Küba’yı ele geçirmeye çalışan kim olursa olsun, mücadele sırasında yok olmazsa, sadece onun kanla ıslanmış olan toprağının tozunu elde edecektir” demişti. Tarihimizin en disiplinli ve sağduyulu askeri şefi olarak kabul edilen Máximo Gómez de aynıdır.

Başka bir açıdan bakarsak, kendisini Küba’ya getiren tekneden bakarken, o tek yıldızlı bayrağın (Küba bayrağı, ç.n) yanında başka bir bayrak görüldüğünde “benim bayrağım asla paralı asker olmamıştır” diyen ve sözlerini, yaşamımda duyduğum en güzel cümlelerle “ lime lime olsa da, o bir gün benim bayrağım olacaktır... ölülerimiz ayağa kalkarak yine onu savunacaklardır!” diye sürdüren Bonifacio Byrne’nin öfkesine hangimiz saygı duymayız ? Aynı şekilde, bulunduğumuz yerden çok uzakta olmayan karşı devrimcilerin elindeki ABD menşeli roke-

tatar ve makineli tüfeklerin üzerimize yöneltildiği o gecede Camilo Cienfuegos’un yürek kabartan sözlerini de asla unutmayacağım.

Kendisinin açıkladığına göre, Obama, 1961 yılının Ağustos ayında doğmuş. O günden bu yana yarım asırdan fazla zaman geçmiş.

Ancak, bizim ünlü konuğumuzun bugün nasıl düşündüğüne bakalım:

“Ben buraya, Amerika kıtasındaki Soğuk Savaş’ın son kalıntılarını görmeye geldim. Küba halkına, dostluk elini uzatmak için geldim.” Arkasından da bizim çoğunluğumuz için tamamen yeni kavramlar sel gibi geliyor:

ABD Başkanı şöyle devam ediyor: “ Her iki halk da Avrupalılar tarafından sömürgeleştirilmiş bir yeni dünyada yaşıyoruz, Amerika Birleşik Devletleri gibi, Küba da kısmen Afrika’dan buraya getirilen köleler tarafından inşa edilmiştir. Ve yine Amerika Birleşik Devletleri gibi, Küba halkının kökleri de köleler ve köle sahiplerine kadar gider. “

Obama’ya göre buranın yerli halkı yok. Sayın Barrack Obama, kendisi 10 yaşına gelmeden önce Devrimin ırk ayrımcılığını süpürüp attığını ve tüm Kübalılar için emeklilik hakkı ve maaşların Devrim tarafından karara bağlanmış olduğunu da söylemiyor. Nefret dolu ırkçı burjuva davranış biçimi olan siyah vatandaşları eğlence yerlerinden atmak için özel güçlü görevliler istihdam edilmesi de – Angola’yı özgürleştiren ırk ayrımcılığına karşı savaşıyla ve bir milyardan fazla insanın yaşadığı bir kıtada nükleer silahların varlığına son vermesiyle tarihe geçmiş olan - Küba Devrimi tarafından ortadan kaldırılmıştır. Bizim bu dayanışmamızın amacı, daha ziyade, faşist Portekiz sömürgeci egemenliği altındaki Angola, Mozambik, Gine Bissau ve diğer halklara yardım etmektir.

1961 yılında, Devrimin zaferinden sadece bir yıl üç ay sonra , eğitimli ve ABD savaş gemileri ve uçak gemileri

eşliğinde zırhlı topçu ve piyadelere sahip bir paralı askeri güç sürpriz bir şekilde ülkemize saldırdı. Hiçbir şey ölüm ve yaralanma da dahil olmak üzere ülkemize yüzlerce kayba mal olan o hain saldırıyı haklı çıkaramaz.

Bu ülkenin askeri tecrübesi ve gücü çok iyi bilinmektedir. Afrika’da da onlar aynı şekilde devrimci Küba’nın kolayca mücadele dışı bırakılabileceğine inanıyorlardı. Angola’nın güneyi, ırkçı Güney Afrika’nın motorize birlikleri tarafından ülkenin doğu kesiminde yer alan başkent Luanda yakınlarına kadar işgal edilmişti. Orada, en az 15 yıl boyunca devam eden bir mücadele gerçekleşti. Obama’nın, Havana Alicia Alonso Grand Theater’daki konuşmasına yanıt vermek gibi temel bir görevim olmasaydı, bu konuda konuşmazdım bile.

Detaylara girmeden sadece orada insanın kurtuluş mücadelesinin şerefli bir bölümünün yazılmış olduğunu vurgulayacağım (.....)

Önemli bir konu var:

Obama “Artık, geçmişini unutma, geçmişini geride bırakma zamanıdır; birlikte umut dolu bir geleceğe bakalım. Ve bu kolay olmayacak, karşılaşacağımız zorluklar olacak ve buna zaman tanımayız gerekiyor; ama burada bulunduğum süre, bana , komşu olarak, aile olarak,

dost olarak birlikte neler yapabileceğimiz konusunda daha fazla umut veriyor. “ şeklindeki düşüncelerini çok yumuşak sözcüklerle ifade ettiği bir konuşma yaptı.

Birleşik Devletler Başkanından bu kelimeleri duymak, herhalde hepimiz için kalp krizi riski taşıyordu. 60 yıla yakın süren acımasız bir ablukadan sonra, ve Küba gemilerine ve limanlarına yapılan paralı askerlerin saldırılarında ölenler, havada uçurulan yolcu dolu bir uçak, paralı askerlerin istilaları, birçok şiddet ve zorlama eylemleri için ne diyeceğiz?

Kimse bu onurlu ve özverili ülkenin insanların zaferden, haklarından, ya da eğitim, bilim ve kültürün gelişmesiyle kazanılan manevi zenginliklerden vazgeçeceği yanılısamasına kapılmamalıdır.

Ayrıca, halkımızın çabası ve zekaıyla ihtiyaç duyduğumuz gıda maddeleri ve maddi zenginlikleri üretme yeteneğine sahip olduğumuzu bilin. İmparatorluğun bize bir şey vermesine ihtiyacımız yok. Çabalarımız, yasal ve barışçı olacaktır. çünkü bu gezegende yaşayan tüm insanlar arasında barış ve kardeşlik idealine bağlıyız.

Fidel Castro Ruz // 27 Mart, 2016, Granma

Federal Sistem Kurucu Meclisi Sonuç Bildirgesi

Girkê Legê’ye bağlı Rimêlan kasabasında iki gündür devam eden Rojava-Kuzey Suriye Demokratik Federal Sistemi Kurucu Meclisi’nin toplantısı sona erdi. Rojava’nın her üç kantonu ile Girê Spî, Şedadê, Halep ve Şehba bölgelerinden Kürt, Arap, Süryani, Asuri, Ermeni, Türkmen ve Çeçen halklarını temsilen 31 parti ve örgüt ile 200 delegenin katılımıyla gerçekleşen toplantının sona ermesinin ardından tüm delegelerin katılımıyla düzenlenen bir basın toplantısıyla sonuç bildirgesi açıklandı.

Sonuç bildirgesi şöyle:

“Cizîr, Kobani ve Efrîn kantonları Demokratik Özerklik Yönetimleri Genel Koordinasyonu, Suriye krizine siyasi çözüm bulmak ve Rojava ile Kuzey Suriye bölgelerinin yönetim biçimi ve sisteminde anlaşmak amacıyla bu bölgelerde ve terörden yeni kurtarılmış bölgelerdeki tüm halklara, siyasi parti ve sivil toplum örgütlerine yaptığı geniş katılımlı toplantı çağrısı üzerine bizler bu bölgelerin temsilcileri olarak 16-17 Mart 2016’da bir araya geldik.

Bu toplantı vesilesiyle, kanlarıyla kahramanlık destanları yazan ve bu-

günlere gelmemizi sağlayan tüm halklardan şehitlerimizi bir kez daha saygı ve minnetle anıyoruz.

Toplantımızda şu kararlar alınmıştır:

*Demokratik Federal Sistem, tüm toplumsal katmanları ve oluşumları kapsama temeline, geleceğin Suriye’sinin tüm Suriyeliler için olacağını garanti eder.

*Tüm çalışmalar Rojava-Kuzey Suriye Demokratik Federal Sistemi ekseninde yürütülecektir.

*Kurucu Meclis Eş Başkanlığı ile 31 kişiden oluşan Örgütlenme Kurulu seçilmiştir.

*Örgütlenme Kurulu 6 ay içerisinde bir Toplumsal Sözleşme hazırlayarak sistemin genel siyasi ve hukuki altyapısını oluşturmakla görevlendirilmiştir.

*Meclisin tüm Komiteleri ve hazırlanan tüm belgeler, Birleşmiş Milletler’in (BM) insan haklarını ve toplumsal demokratik sistemlerine ilişkin kararlarını esas alır. Toplantımızın katılımcıları da yeni inşa edilen bu sistemin Suriye toplumuyla derin bağlarının bilincinde olup kendilerini bunun bir par-

çası olarak görür; halkların kardeşliğini ve barışı esas alır.

*Kadın özgürlüğü Demokratik Federal Sistemin özünü teşkil eder. Kadının her düzeyde eşit katılım hakkının yanı sıra tüm siyasi ve toplumsal alanlarda da eşit temsiliyeti hakkı esastır.

*Rojava-Kuzey Suriye Demokratik Federal Sistemi çatısı altında yaşayan tüm halklar ve topluluklar, Demokratik Federal Sistemin çıkar ve amaçlarına ters düşmeden aynı inançtan, kültürden halk ve topluluklarla bölgesel ve uluslararası düzeyde her türlü siyasi, ekonomik, toplumsal ve kültürel demokratik ittifak ve ilişki geliştirebilir.

*Rojava-Kuzey Suriye Demokratik Federal Sistemi’nin bölgesel düzeydeki amacı, Ortadoğu’da yaşayan tüm halklar arasında siyasi, toplumsal, ekonomik ve kültürel alanda demokratik birliği sağlamak, bununla ulus devlet sınırlarını aşarak halklar için güvenlikli, barış ve kardeşlik içinde bir yaşam inşa etmektir.

*Çetelerden kurtarılan bütün bölgelerde yaşayan tüm halkların federal sisteme gönüllü temelde katılma hakları vardır.

*Bu sistem Suriye’nin toprak bütünlüğünü ve birliğini korumaktadır.

17 Mart // DİHA

Canlı Bomba ve Protestolar

Mustafa Özkan

Ankara Kızılay'daki canlı bomba eyleminden sonra sağlı sollu protesto eylemlerinden biride Samsun'da yapıldı. Protesto eyleminin çağrısını DİSK; KESK ve TMMOB yaptı. Eyleme Samsun'da bulunan ve kendilerini Emek ve Demokrasi Güçleri diye tanımlayan kalabalık bir kitle katıldı. Daha eylemi kimin yaptığı belli olmadığı için genellikle "bu tür saldırılar nereden gelirse gelsin" söylemleriyle protesto edildi. Yine ırkçı faşist güçler eylemi kimin yaptığını daha algılayamamış olacaklar ki eylem yapıp sağa sola saldırma refleksini gösteremediler. Bilindiği gibi birkaç gün sonra eylemi TAK üstlendi.

Bu durum karşısında herkes şaşkınlık içerisinde protesto etseler ayrı etmeseler ayrı bir dert. Tıpkı önceki Ankara katliamını protesto etmeyen hatta Konya'da millî maçta ölenlere küfredip öldürenleri kutsayan sloganların atılmasındaki şaşkınlıklar gibi. O zamanlar vay efendim neden bu kadar gaddar olabiliyorlarmış da, vay efendim insanlığa sığar mıymış gibi safça söylerde olduğu gibi.. Zaten bu grup insanlığın düşmanı ne bekliyoruz ki, diyemiyor kimse yani sapla samanın bir birine karıştığı günlerdi.

Gelelim otobüs duraklarında patlatılan ve çoğu sivil onlarca kişinin öldüğü canlı bomba eylemine.. Canlı bomba olmayı anlayabilmek uzmanlık işidir derler ya hiç kulak asmayın. Aslında şöyle bir kendimizi yoklasak, biraz düşüncelerimizi zorlasak uzmana falan gereksi-

nim olmadığını anlarız. Nasıl ki insanların ellerini kollarını bağlıyorsunuz ve karşı koyacak hiçbir argüman bırakmıyorsunuz, o zaman kendini yok etmeye yöneliyor ya insan öyle bir şey bu iş, bir bakıma ölüm orucuna yatmak gibi. Yani İnsan kendini ölüme götürebilir. Bazıları anlamasa da bu böyledir. Yani teslim olmamak belki de . Öyleyse bu gün ülkemizde köşeye sıkışmış bir canlıdan farksız olmadığımızı söyleyebilecek kimse var mıdır. Yavaş yavaş tümüyle patlamaya hazır birer bombadan farksız hale geldiğini herkes görmekte aslında.

Ama asıl sorun hiçbir şeyden haberi olmayanların, günlük rutin işlerinde uğraşırken yaralanıp ölmesidir. Bu yok oluş düşman bellediğin birine veya hut savaştığın bir guruba yönelik bir eylemde değil "Ama bunlarda bir yerlerde insanlık onurunun ayaklar altına alındığı saldırıları, ölümlerin çırılçıplak teşhir edilip yerlerde sürüklendiğini görmüyor veya görmezden geliyor" diyemeyiz. Zaten tüm insanlar duyarlı olsalar bile neye yarar örgütsüz olunca. Örgütsüz insanın duyarlılığının da pek bir anlamı yok. Örgütsüz insan sürüdür. Sürüye ayar vermek neye yarar.

Öyleyse böyle bir eyleme devrimci eylem de diyemeyiz. Ne kimsenin ulusal sorununa yardımcı olur nede sosyalizm mücadelesine... Hal böyle olunca bu tür eylemleri onayıp kutsamak elbette olası değildir. Demokrasi güçlerinin, bu eylemi yapanların yandaş ve sempatanlarının eleştirisi ve itirazlarını kendi kulvarlarında yapmaları doğrudur ve gereklidir. Sosyalistlerin burjuvazinin Kürt halkına dayattığı imha politikası-

na karşı yapıldığı öne sürülen bu türden salt kin ve öfkeye dayalı hedefi belli olmayan ve amaca hizmet etmeyen eylemleri, desteklemeleri söz konusu bile edilemez. Ancak bu türden eylemleri kınamak için sokaklara dökülmek de sosyalistlere düşmez. Bu burjuvazinin şoven baskısının esiri olmaktır, "terörün her türüne karşıyız" söyleminde ifadesini bulan burjuva politikanın tuzağına düşmektir.

Kısacası bu eylemler ne kadar kabul edemeyeceğimiz bir eylem olsa da protesto etmenin yerleri sokaklar değildir. Hele ki Kürt Özgürlük Hareketine yakınlık duyan ve o harekete bir yanıla bağı bulunanların protesto etmelerinin hiç yeri değildir.

Şu anda kim ne derse desin ülkemizde bir savaş yaşanıyor. Savaş bildik savaşlardan farklıdır. Kürt halkının ulusal kurtuluşu için yürüttüğü bu savaş Kürt halkı açısından haklı bir savaştır. Bu savaşta barış ancak Kürt halkının istemleri dikkate alındığında doğru ve yerinde-

dir . Aksı durumda Kürt halkının hiçbir istemini yerine getirmeyen onurunu ayaklar altına alan bir barış barış değil köleliktir.

Şu anda Kürt halkına karşı koşulları eşit olmayan bir imha savaş sürdürülüyor. Bizlere düşen acımasız üstünlüğüyle yakıp yıkanlar dururken her türlü savunuyu canıyla ödeyenleri protesto etmek değildir. Bizlere düşen yapılan hataları eleştirip yinelenmemesini sağlamaya çalışmaktır. Hatalarını eleştirmek yerine adeta burjuvazinin kervanına katılıp "her türlü terörü lanetleme" adına sokaklara dökülmek devrimcilere düşmez

İşin özü burjuvazinin ve bu gün barbarlıkta sınır tanımayanların ellerini ovuşturacak eylemleri örgütlemek onların değirmenine su taşımaktan öteye gitmez. Ne yazık ki günümüzün örgütsüz ortamında yaşam bizleri trajikomik durumlara sürüklüyor. Bu kör ortamdan ancak bilinçli, amaçlı ve örgütlü eylemlerle çıkılabilir.

TURÇEP: Yaşam Alanlarımızı Savunmak Meşru Bir Haktır

Dergimiz yazarlarından ve TURÇEP yönetim kurulu üyesi Hayri Bökü'nün ifade verdiği duruşma öncesi, Adliye binası önünde toplanarak bir basın açıklaması yapan TURÇEP, "insanca yaşam hakkımıza sahip çıkarak yaşam alanlarımızı savunmak meşru bir haktır" açıklaması ile Hayri Bökü'ye destek verdi, söz ve eylemine sahip çıktı.

3 yıl Önce halkın "cehennem kazanı" adını verdiği dev asit tankının Gördes'e getirilişini protesto eylemi dolayısıyla TURÇEP yöneticisi Hayri Bökü, Zorlu Madencilik'in şikayeti üzerine Turgutlu adliyesinde ifade vermeye çağrıldı. 29 mart Salı günü saat 10.00'da Adliye binası önünde yapılan basın toplantısına TURÇEP, EGEÇEP, Bergama Elele Hareketi ve bazı demokratik kitle örgüt temsilcileri ile CHP Manisa milletvekili Tur Yıldız Biçer katıldı. Basın açıklamasında Hayri Bökü hakkında yapılan suç duyurusu

kınandı.

TURÇEP yaptığı açıklamasında; Hayri Bökü'nün sözlerinin suç unsuru yaratabilmek için iddianameye çarpıtılarak sokulduğunu, üç yıl önce yaşanmış bir olayın tekrar ısıtılıp gündeme taşınmasını ise hem zamanlama hem de iddia bakımından son derece manipülatör bulduklarını" ifade ederek, "yaşam alanlarımıza sahip çıkarak savunmak

meşru bir haktır, bu iddianame ile ise bir meşruluk ortadan kaldırılmak isteniyor. Arkadaşımız hakkında dava açılması kabul edilirse eğer, bu durumda insanca yaşam hakkı yargılanmış olacaktır. İnsanca yaşama hakkının yargılanamayacağı" vurgulandı.

TURÇEP'in basın açıklamasının ardından söz alarak kısa bir konuşma yapan CHP Manisa milletvekili Tur

Yıldız Biçer ise konuşmasında Hayri Bökü'nün asla yalnız olmadığını ve yalnız bırakılmayacağını söyledi. Arkadaşları mahkemede Hayri Bökü'yü yalnız bırakmayacakları belirttiler.

ON'lar ve Onlar Asla Kendilerini Düşünmediler

Yusuf Erdem

Ne zaman Deniz, Mahir İbrahim Sinan ve daha daha nice adsız kahramanları... düşünsem, hep o tümce belleğime çakılıp kalır: "Yoldaşlar, onlar asla, asla kendilerini düşünmediler!"

Bu kahramanlar kuşağı, tarihin temposunun olağanüstü bir hız kazandığı, 68 devrim fırtınasının dünyanın tüm büyük kentlerini sarstığı bir dönemde olağanüstü bir mücadele verdiler; büyük bir çalışkanlık, cesaret ve yaratıcılıkla sürdürdükleri mücadelede geceleri gecelerine, gündüzleri gündüzlerine sığmıyordu. Onlar halkların emperyalist haydutlara karşı verdikleri kurtuluş mücadelesini desteklediler ve kazandıkları zaferleri coşkuyla karşıladılar.

Onlar kendilerini hiç esirgemeden devrim mücadelesine sınırsızca adanmış kararlı devrimcilerdi. Şunu çok iyi biliyorlardı ki; insanları insanlıktan çıkaran bu çarkın bütün kötülüklerinin temelinde kapitalizm vardır. Kâr, rant, sömürü, soygun, vurgun ve emperyalist haksız savaşlar üzerine kurulu bu düzeni yıkmak; nüfusun binde birini bile oluşturmadıkları halde her şeye sahip ve hâkim olan burjuvaziye devrim yoluyla iktidardan alaşağı edip ezmek, yepyeni adil ve özgür dünya kurmak gerekir. "Mademki insanı, içinde yaşadığı toplumsal koşullar şekillendirmektedir;

o halde bu koşulları en insani biçimde yeniden biçimlendirmeliyiz." diye düşünüyorlardı.

Bu uğurda savaşırken çok genç yaşta toprağa düştüler veya darağacında can verdiler. Yoldaşlarını darağacından çekip almak için ve örgüt farkı gözetmeden canlarını ortaya koyarak eşsiz bir devrimci dayanışma sergilediler. Ve türkülerini yarım kaldı.

Evet, türkülerini yarım kaldı; ama yalnızca düzenden tam bir devrimci kopuşu gerçekleştirmekle kalmadılar; emperyalist kapitalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı; onun ordusuna, devletine karşı tam cepheden saldırarak sömürü düzenine karşı cüretkâr bir başkaldırı geleneğinin temellerini attılar.

Hiç kuşku yok ki, bu kahramanlar kuşağı, yeni devrimci kuşaklara örnek olup devrim kavgalarında onlara eşlik edecekler. Engels'in bir yerde işaret ettiği gibi, bugün ve gelecekte direnen, baş kaldıran ve savaşanlar, onlar hiç farkında ve bilincinde olmasalar da verdikleri kavgada geçmişteki tüm direniş ve başkaldırıların katkısı vardır, var olacaktır. Ve onların tarihsel deneylerinden alınacak dersler ve kavgamızda yaşatılacak değerler vardır:

ON'ların yarım kalan türkülerini tamamlamak, yani düzene ve devlete karşı cüretkâr başkaldırı geleneğini

örgütlü olarak yaşatmak başta olmak üzere;

- Devrim için örgütlenme ve savaşma ruhunu işçiler, emekçiler, gençler ve kadınlar arasında kökleştirip kitleselleştirerek —işçi sınıfıyla devrimci teoriyi buluşturarak— devrim sürecini hızlandırıp devrimi hazırlamak;

- Bütün zamanı, olanakları, yaratıcılıkları ve çalışkanlıklarıyla devrim davasına kendilerini sınırsız olarak adanmak; yaşamında ve iç dünyasında devrime yabancı bütün unsurlara karşı eylem içinde kararlı bir savaş açıp bunları yenmek; kendini devrimci bilinç, örgütlenme yeteneği, devrimci cesaret ve girişkenlik konularında sürekli yenilemek;

- Bu öncülerin temiz devrimci kişiliklerini, onları sahiplendiklerini söyleyerek kirlenenlerin tasallutundan korumak; özellikle adlarından başka solla, devrimcilik, sosyalizmle, komünizmle uzaktan yakından ilgisi olmayan ulu-

salcı utangaç nasyonalistlerin; devrim ruhunu çoktan yitirip liberalizme sarılmış eski solcu, reformist, parlamenterizmden medet uman kişi ve partilerin... kirlenmelerine izin vermemek... özellikle ve öncelikle günümüz devrimci genç kuşaklarının kutsal ödevidir.

Evet Yoldaşlar; Deniz, Yusuf, Hüseyin, Sinan, İbrahim ve Ulaşlar; Kızılde-re'de katliamcı devlet eliyle ve İngiliz emperyalistlerinin onay ve desteğiyle katledilen Mahir ve arkadaşları ve daha nice nice adsız kahramanlar... hep devrimi düşündüler, işçileri ve emekçileri, ezilen halkları, dünyamızın ve çocuklarımızın geleceğini düşündüler. Ve elbette kavgada düşen, işkence altında can veren, sakat kalan, düşman sınıfa esir düşen yoldaşlarını düşündüler. En çok da sonunda yenik düşebileceklerini; fakat devrimci bir başkaldırı geleneğini başlatmanın gelecek açısından olağanüstü önemini düşündüler, bunu başardılar. Fakat Yoldaşlar, ONLAR ASLA, ASLA KENDİLERİNİ DÜŞÜNMEDİLER!

TC. Devleti'nin "Fıtratı"

İsa Karmat Kiriş

Kuralsızlığın kural haline getirilerek her alanda soykırım savaşına dönüştürülen operasyonlar, Kürdistan'ın en duyarlı ve en örgütlü kentlerine yapılmıştır. Operasyonlar, sadece kentin direnen mahallelerindeki direnişçilere yapılmamış, sivil halka, kültürel kaynaklara, tarihi mekânlara/eserlere, etnik nüfus dokusunu zorla göç ettirmeye ve değiştirmeye yönelik de yapılmıştır.

Amed-Sur'un seçilmesi tesadüfi değildir. Sur'da yaklaşık olarak 50 bin insan yaşamaktadır. Bu insanların büyük çoğunluğunu, 1990'lı yıllarda gerillaya destek verdikleri gerekçesiyle köylerin devletin silahlı güçleri tarafından yakılması, yıkılması, boşaltılması sonucunda kendi yurdunda göçmen durumuna düşürülen insanlar oluşturmaktadır. Ayrıca Amed-Sur'un binlerce yıllık tarihi vardır. Bu binlerce yıllık tarihte Türklerin çok az bir zaman dilimini kaplayan ve yoğun olmayan izleri söz konusudur. Bu tarihte Türk olmayan unsurların silinerek, Türk izlerinin daha görünür hale getirilmesi "çöktürme/çökertme" operasyonlarıyla, sömürge savaşıyla daha kolay yapılır hale gelmiştir.

Osmanlı İmparatorluğu'nun ve T.C.

Devleti'nin tarihine baktığımızda, Ermeni, Rum-Pontus, Süryani, Alevi vb. katliamları, soykırımlarında sadece etnik yapı ortadan kaldırılmamış kültüre, kimliğe, tarihe ilişkin bütün değerler görünmez hale getirilerek, tarihten silinmeye çalışılmıştır. Günümüzde de yapılan operasyonlara/sömürge savaşına baktığımızda, 'terörle mücadele edildiği' gerekçesine sığınarak, yapılan her türden soykırım meşru gösterilmeye çalışılmaktadır. Madem ki 'terörle mücadele ediliyor', tarihi mekânlar da mı, tarihi eserler de mi 'terörist'? Buna savaşın doğal sonucu demek de mümkün değildir. YPS'nin, YPS-J'nin elindeki silahlarla yerleşim birimlerinin, evlerin, işyerlerinin yaşanamayacak hale getirilmesi mümkün değildir.

Türk burjuva egemenlik sistemi, askeri operasyonlarla gerçekleştirmeye çalıştığı soykırım politikasını, kültürel, tarihi soykırım politikası ile tamamlamak istemektedir. Sur'la başlatılan kültürel, tarihi soykırım operasyonuna karşı mücadele edilmezse, Kürdistan'ın Cizre, Nusaybin gibi diğer direniş odaklarında da benzeri operasyonlar yapılacaktır.

Unesco'nun "Dünya Kültür Mirası" listesinde yer alan "Diyarbakır Surları"

ve "Kentsel Sit Alanı" olan Amed-Sur kenti, "kentsel dönüşüm" sonrasında bu özelliklerini koruyabilecek mi? Kürt halkı bugün sadece sömürge savaşının askeri soykırımına karşı değil, aynı zamanda tarihi/kimliksel/kültürel soykırıma karşı da savaşmak ve kendi geleceğini belirlemek durumundadır.

Egemen ulus burjuva egemenlik sisteminin kendine özgü nitelikleri, soykırımcı özü teşhir edilmeden burjuva medyanın propaganda ve manipülasyonları etkisiz hale getirilemez. Bunun için de özellikle ezen ulus coğrafyasın-

daki sosyalist harekete ve işçi hareketine sorumluluk, görev ve iş düşmektedir. Sosyalist Hareket'in en ileri unsuru olması gereken Komünist Hareket'in ezilen/sömürge ulus coğrafyasındaki ulusal kurtuluş hareketiyle diyalog, işbirliği, dayanışma ve ittifak politikasının zeminini oluşturmak için harekete geçmesi tarihi bir zorunluluktur. Bu zorunluluk yerine getirilmeden yapılan her türden soykırıma sessiz kalınarak, tavır alınmayarak, ortak olunmaktan kurtulmak mümkün olmayacaktır.